

Altıncı Söz’de emanet ve şükür

Sedat Bey: “Sıklıkla yaptığımız “Ya Rab, emanetini kabzetmek zamanına kadar bizi emanette emin kıl” duâsından murad nedir? Emanette emin kılınmak nasıl bir taleptir?”

Başkasının Mülkünü Kullanıyoruz

Bu söz, nefis ve malımızı Cenâb-ı Hakk’a satmamız gerektiğini işleyen Altıncı Sözün sonunda yer alıyor.

Anlıyoruz ki: Öyle bir emanetler yumağına sarılmışız ki... Bize ait hiçbir şey yok!

Ne’miz varsa miri malıdır; saltanat-ı ulûhiyete aittir.

Ne’miz varsa, bizde emanettir; mülkiyeti Allah’ındır.

Bediüzzaman’ın ifadesiyle, “Senin vücudun ve âzâ ve cihazatın, senin mülkün değildir. Sen onları yapmamışsın, başka tezgâhlardan satın almamışsın. Demek başkasının mülküdür.”¹

Canımız, bedenimiz, malımız, mülkümüz, hayatımız, gençliğimiz, nefsimiz, benliğimiz, ruhumuz...

Hayatımızı idame ettirdiğimiz rızıklarımız... Meselâ hava, su, güneş, ateş, toprak, rahmet cihetinden gönderilen ve toprak kapısından gelen her türlü rızıklar...

Sevinçlerimiz, saadetlerimiz, sevdiklerimiz, maddî-manevî zenginliklerimiz...

Bütün bunlar ve daha niceleri üzerimizdeki emanetlerdir.

Değerini bilmemiz gereken...

Şükürünü eda etmemiz gereken, ama çoğu zaman edemediğimiz emanetler!

Emanetler Yumağında Neler Var?

Öncelikle, “bir kanun-u emrî”² olan ruhumuz bizde Allah’ın bir emanetidir.

“Emânetin müteaddit vücûhundan bir ferdi, bir vechi olan ene”³ bizde Allah’ın bir

emanetidir.

Esasen, ene'mizin 'benim!' dediği her Şey Allah'ın üzerimizdeki sayısız emanetlerindendir.

Öyle emanetler ki, "Gök, zemin, dađ, tahammülünden"4 çekinmiŐ ve korkmuŐtur.

Maharet, emaneti aldığımız gibi, aldığımız günün safiyetinde, arılığında, duruluğunda, sadeliğinde, günahsızlığında, masumluğunda teslim etmektir.

Öldüđümüzde elimizde kırıp döktüğümüz, dağıtıp tarumar ettiğimiz, hukukuna riayet göstermediğimiz, temellük ettiğimiz emanet bulunmamaktır.

Ama Heyhat ki Heyhat!

İsyanımız, günahımız çoktur!

Vebalimiz, hainliğımız fazlacadır!

Su-i istimalimiz, benciliklerimiz, temellüklerimiz...

Kulluđumuzu unutup, ulûhiyete soyunmak gibi bahtsızlıklarımız...

Emaneti unutarak, malikiyete oynamak gibi densizliklerimiz...

Acziyetimizi unutarak, zulme Őiddete davranmak gibi haddi aŐmalarımız...

Fakriyetimizi unutarak, mülkiyet dâvâsına kalkmak gibi, Kur'ân'ın ifadesiyle, "mal toplayıp sayıp durmak"5 gibi hamakatimiz, elimizde emanet namına ne varsa Őükürsüzlük derelerine fırlatıp atıyor!

Bizi küfran-ı nimet içinde kadir kıymet bilmez, emanete riayet etmez bir kimliğe sokuyor!

Bizi tanınmaz hale getiriyor!

Bu ameller emanete riayet deđil; ihanet amelleridir!

Nefis Zor Bir Emanetçidir

Ne kadar da terbiye etseniz nefis ihanet istiyor, isyan istiyor, günah istiyor, uçurumun kenarlarında yuvarlanmak istiyor, ateŐin çeperlerinde dolaŐmak istiyor!

Bu yüzden Peygamber Efendimiz (asm) buyuruyor ki:

“Benimle sizin misaliniz, ateş yakıp da çekirge ve pervaneler ateşe düşmeye başlayınca; onları oradan uzaklaştırmaya çalışan adamın hâli gibidir. Ben sizi ateşe düşmekten korumak için, eteklerinizden tutuyorum. Siz elimden kurtulmaya çalışıyorsunuz”.⁶

Nefis böyle iken; kalbin, emre karşı boynu kıldan ince!

Nefsin bu rezil istekleriyle teslim-i ruh ederse eğer, ruhun hali perişan!

Emaneti sahib-i hakikisine satmamış olduğundan, emanette emin olmadan teslim-i ruh etmiş olacak!

Emanete hıyanet cezası görecektir!

Emaneti çarçur etmenin ve saçıp savurmanın vebalini çekecek!

Bu ise, ahirette hasarettir, hüsrandır!

Oysa emanete hıyanet etmeden, emanette emin olarak bir teslim-i ruh eylesek...

Artık başka imtihanımız olmayacaktır!

Dipnotlar:

1- Lem’alar, s. 208.

2- Sözler, s. 478.

3- Sözler, s. 494.

4 - Ahzâb Sûresi: 72; Sözler, s. 494.

5- Hümeze Sûresi: 2.

6- Müslim; Kitab’ul-Fedâil, 2285 ve Atımed b. Hanbel, (Müsned); İmam Nevevi, Riyaz’üs-Sâlihîn, 1/325